

HRVATSKA ZAJEDNICA BOSANSKE POSAVINE
HRVATSKO VIJEĆE OBRANE
101. brigada Bosanske Posavine

Bosanski Brod, 29.09.1992. godine

IZJAVA ZAROBLJENIKA

DOLBAŠIĆ IVAN, sin Ilije i Mare Kozina,
rođen 1930. godine u Modranu.

"Od 1954. do 1983. godine radio sam u Ljubljani na željeznici na radnom mjestu stojnik-podbijač pruga. Od 1983. do 1990. godine radio sam u Odžaku - preduzeće "Doboj-putevi" i od tada sam u penziji. Imam sina Ivicu koji živi u Sarajevu, po zanimanju je inženjer, i Juru koji je radio u Ljubljani na željeznici, a sada je na ratištu u 130. brigadi.

Kada je počeo rat nalazio sam se u s. Modran. Za vrijeme bacanja granata na selo, boravio sam najviše u kući ili bježao u šumu. U subotu i nedjelju, kada je naša vojska otišla, ostao sam u selu i bio tu do petka. Tada su došli četnici (svi su bilimlađi) i uhvatili me, te me odveli u Osinju, gdje je bilo još 14 ljudi iz Foče, Komarice, Tetime i Modrana. Sjećam se nekih imena i to: Pavlović Ilija iz Komarice, Maće-pjevač iz Vrhova, Gavranić Marko iz Foče, Maras Marko sa Cerova. Gavranić i Maras su poslije puštanja nas iz Doboja ostali u Zagrebu kod svojih.

U Osinji smo bili 18 dana u podrumu, a kuća je na tri kata. Nisu nas tukli, samo su žene dolazile i prijetile da će nas zaklati. Jeli smo domaću hranu. Odatle smo otišli za Banja Luku i bili tamo 13 dana. Tamo su nas samo pitali tko smo i odakle smo. Iz B. Luke smo otišli za Dboj i bili negdje do početka 9. mjeseca, odakle sa nas poslali u Tešanj. U Doboju smo bili u Barama u voničkim hangsarima. Tu su nas opasno tukli sve palicama i drvenim koljem. U Doboju sam prepoznao jednog starijeg četnika sa kojim sam radio u Ljubljani. Pitao me je da li ja njega poznajem, a ja sam rekao da skine kapu, možda bi ga onda prepoznao.

Skinuo je kapu i bacio je na zemlju pred noge. Vidio sam posjekotinu na glavi gdje je imao operaciju, pa sam mu rekao dobro to znam. Pitao sam ga jesi to ti Branko? Zagrlio me je i poljubili smo se. Pitao me je šta ćeš ti ovdje, a ja sam rekao - doveli me četnici. Ništa mi na to nije rekao, samo me od tada nitko nije tukao, a istotako ni Marasa ni Gavranica.

Jeli smo što i oni, donosili nam cigarete, piće svega. Radili smo lakše poslove, a često je dolazio da se ispričamo. On je iz Niša - Branko Milošević r. 1930. godine. U Doboju je došao sa sinom r. 1953. godine i sin mu je poginuo. Od tada je bio jako žalostan i tri puta je pred nama htio da se ubije, vadio je pištolj i htjeo sebi pucati pod bradu.

Jednom je zaplakao i rekao: "Jebo ti Branko svoju mater, koja te rodila, što ćeš ti u četnicima od 63 godine!" Ja sam ćutao. U Doboju je umrlo 6 ljudi - iz Kuline Mate Barukčić r. 1957. g. Princip Mate iz Kovačevaca r. 1953, god. Ostalim neznam imena. Pričalo se da su ti uhvaćeni kod Bos. Broda kraj Save. Sa njima su bili i 4. iz Kotorskog. Svi podlegli od udara, - tukli su samo noću, sve štilom od krampa.

Iz Dervente su bili neki vlasnici kafane - kod Živkove gostione, na staroj ž. stanici. Uhapšeni na početku rata. Taj što je umro je jak, krupan, crven u licu, ima jake žute brkove, (mogao bi biti po opisu Sedlić). Radili smo na Putnikovu Brdu - tu smo betonirali rovove, mi smo pravili malter a njihovi ljudi su zidali. Tu sam vidio mnogo poginuli četnika

Nekima su glave osječene, a imali su kaiše oko ruke, čuvar je pričao da su bili pijani, a puške vezali za ruke. Tada je nas 6 u dva kamiona TAM ubacili oko 70 četnika, koje su odvezli u Doboju. Branko mi je pričao da je tu njih izginulo 1160 na Putnikovu Brdu, a da se predalo Hrvatskoj vojsci 1350 četnika. Isto mi je pričao da su iz Sarajeva došli specijalci - Crnokošuljaši.

- naoružani samo pištoljima, sabljom i noževima. Da su često od pasa gore goli i da su to oni uradili, pa moraju imati više rovova, jer dolaze jedni drugima i onda piju i da su ih ti uhvatili na spavanju. U svakom rovu smo pronašli pića i oni su im psovali majku pijanu. Branko kaže da je Hrvatska vojska po onim brdi ma po Ceriku iza baraka njihovi i da su odmah iza baraka pokopali rovova.

Kod svih četničkih vojnika ima dvogled na puški. Dok smo radili nismo smjeli nigdje gledati, odmah su htjeli da nam vežu oči, a tako je bilo i u pekari u Doboju, kada je jedan zvjerljao pa je nosio vreće vezanih očiju.

Branko je bio sam sa nama u baraci, a imao je na ramenu tri zvjezdice. Na kapi je imao naprijed zastavu a sa strane četiti C.

Kada će nas poslati za Tešanj došao je jedan koji je bio takodje fin prema nama trojici i rekao: "Idete u Tešanj i dao nam barjak sa velikom bijelom zastavom. Dovezao nas Vilu blizu mosta i rekao nam da podignemo barjak, a ja sam ga nosio. Prešli smo most i otišli još oko 200 metara naprijed. Tada sam čuo glas "STOJ" - ko ide. Rekao sam da su nas pustili iz Doboja i kako se zovemo. Naredio je "Ti sa zastavom kreni ostali stoj".

Kada su nas primili u selu Karuše, žene su nam donijele kantu vode i dosta svake vrste hrane. Pitali su nas gdje smo bili i šta smo preživjeli. Odatle su nas poslali u Tešanj, gdje su nas isto dočekali kao svoje roditelje. Bili smo tu do prije 10 - 12 dana kada smo otišli preko Splita za Zagreb. Dvojica su ostala kod familije a ja sam došao u Brod.

U Tešnju je sve normalno samo je jednom pala granata u grad, topovi su na staroj Gradini. Narod se druži, zajedno su Muslimani i Hrvati. Oni su sigurni da Tešnju ne mogu ništa, da su spremni na najgore.